

Uroš Zupan

Sonate in interludiji

(Dnevnik poslušanja)

Bolje je ustvarjati glasbo kot jo izvajati,
bolje jo je izvajati kot poslušati, bolje jo
je poslušati kot pa jo zlorabljeni za sredstvo
vznemirjanja, zabave ali bogatenja "kulture".

(John Cage: *Predhodniki moderne glasbe*)

temni zvok fotografirali ga bomo opoldne je
drevje oblečeno v žled in čista koža je dnevna

razporeditev neba govoriti skoraj ni potrebno
od te enakomernosti se daljšajo sence

od te enakomernosti je mogoče poslušati tišino
glasba je odgovorna za različne stvari tudi

če se jasna luč že potaplja in sem sentimentalen
tudi kot leden preliv na vejah hladne slaščice

v naravi tudi kot večerne črte ostaja temni zvok
ničesar ti ne pripoveduje v to razpršenost

se boš moral prebiti sam v Tate Modern sem videl
Josepha Cornella in pomisli da bi rad bil on

razumem zbirateljsko strast in razumem stopnje
gradacij v temnem zvoku (njegov se je preliv

iz večerne luči v nočno luč) in ni nepomembno
da se občutki ne izgubijo ni nepomembno

da se ljudje košatijo izven letargije v potihnjениh
trenutkih v še tako medlem iskrenju sreče

glasba je včasih implozija razpoloženja preprosto
naplavlja in ostaja v spominu tudi če je

ne maraš prisili da se vrneš Cornellova škatla
ostane v spominu tudi brez zvoka da se vrneš vrneš

bo učinek vedno fantastičen? ob monotoniji sem
nervozen in bolščim skozi steklo bleščave sveta

ugašajo steklo se drobi in vzame s seboj ves moj
spomin polagoma se prižigajo žepne svetile v temnem

zvoku polagoma se kopičijo ponovljene obljube
drugim sferam spanja po trenutnem navdihu odpirajo

ostri šivi svetlobe najboljše je poslušati ko pozabljam
na glasbo in programskost in heroičnost najboljše

je poslušati v slabo razsvetljenem šumenju
metafizični trenutki prenehajo biti tuja miloščina

smrt zbližuje ne kot izkušnja kot slutnja izkušnje
prihodnost nanešena nad zrak dialog zaledenele

tišine prihranjen za neznano sedanost naj se
zgodí čimpozneje v mehko postlanih urah

za temni zvok dolgo popoldansko senco povzdigovanje
vere smrt zbližuje ne kot izkušnja kot slutnja iz-

kušnje modrikasti prameni zraka postopajo med
hišami Bryarsovi toni enakomerno naraščajo jutri bo dan

za pokanje ledu in blede zaton zvezd v temnem zvoku
se vrtil svet neustavljiva filozofija višjega reda Akademija

črne svetlobe liturgična jasnovidnost brez človeka
smrt zbližuje ne kot izkušnja kot slutnja izkušnje

vse spi kot bi bilo veselje pomota napaka razen
v spominu pretipane obleke nenadni obiski

v sanjah obrazi ki jih golta ogenj naj bo glasba
vesela ostri poki bleščanja preplet namišljenega

zlata in svile med njima se pomikam kot tujec
ob temnem zvoku mu je treba verjeti? ne misli

odvijaš se kot glasba nenadoma obstaneš potem
se ponovno zavrtiš v temnem zvoku orkester

izvaja tišino glasovi z ulice so glasovi resničnih
ljudi ko nekega dne ne bom imel življenja

bo urejeno srebro zadišalo po drevoredih zrak se nabira
v obrazih na stari fotografiji je imel Pessoa prekratke

hlače ulica ga je utrujala razmišljal je o drugi vrsti
sanj *dež je zapustil nebo in se naselil na zemlji*

dr. Soares je govoril iz njegovega metafizičnega trebuha
dih glasbe ali sanj karkoli zaradi česar bi skoraj čutili

karkoli zaradi česar ne bi mislili v velikih Kinema-
tografih je dovolj alkohola da otopi misli dovolj

naveličanosti neozdravljivih boleznih sreče tančic
zaporednih trenutkov pripetljajev senc abstraktnih glav

temnega zvoka da namesto misli odsanja misli
smrt zbližuje ne kot izkušnja kot slutnja izkušnje

visoki angel molči o temnem zvoku vlečejo se
spočite ure vzporedne ladje z zaprtimi očmi

Kenny Baron & Charlie Haden sta noč spustila
v mesto v razbrazdanih dlaneh zvezd se zrcali

življenje bleda ugašajoča neonska nesnaga
s tal poganjajo oranžna polja električne svetlobe

to mesto ni mesto obrobjeno s temnim zvokom
ponaredek je ne sprijazni se s čaščenjem

to mesto ni Bog ne sprijazni se s čaščenjem
sedanjost je prostor ne čas je majhen tloris

ki ne zajema morja in z molčanjem
ne dosega umiranja sonca na opečenih kožah gor

Kenny Baron & Charlie Haden sta noč spustila
v mesto mesečnik po najkrajši poti brodi skozi

usedlino ur na goli ravnici spanja čepijo sanje
v glasbi ki je preprosto lepa kot zračna kulisa

brezbrižno minevajoče urejenosti resnična
kot žarki daljnih zvezd slišimo in verjamemo

ta glasba je preprosto lepa kot upočasnjeni gibi
zjutraj lenobne želje temen zvok bi omadeževal

njeno zamaknjenost bi nagosto zadimil njene
prazne sobe ta glasba je preprosto lepa brez

napora in rastočih slutenj zarotniških pogledov
volja in življenje se skozi pomikata naravnost

dvomi ki so jih občutile dlani v jutranji nepremičnosti
ne zaznavajo temnega zvoka ta glasba je preprosto

lepa enakomerna urejenost šepetanja in tišine in ...
odsev keramike je ne moti žličke v skodelicah

na penthousih zabave se zanjo stišajo v penthousih
nad mestom mogočnim tlorisom ki sem ga nekajkrat

preletel z letalom stewardesa nas je iztrgala iz
domotožja in pokazala na podlogovato gorečo

skulpturo na neonske konfiguracije Manhattan
ta glasba je preprosto lepa omahujeta somrak

in zora noč bo zavedno ostala priraščena k tlem
velik val pogosto misli na kopno nikoli

se ne sprijaznim s prostorom neenakomerno in
krepko priraščenim na telo nikoli z mestom ta glasba

je preprosto lepa velik val pogosto misli na kopno
temni zvok plava zraven zraven v mračni vodi

v igranju prepariranega klavirja se roke navidezno
pomnožijo s fantomsko svobodo z barvnimi vrtinci

zraka neskončno oddaljenimi od histerije v igranju
na prepariran klavir sodelujejo vnaprej izmišljeni palčki

nihče ne pričakuje da bo po večernem kajenju čez eno
uro svet poln belih zaves bila je noč za dolgo

prisluškovanje tišini za stopinje prepariranega klavirja
šepetajoče tonske lestvice pokrajina je dohitela zimski

gozd lomilo je medle drevesne krike izolirane in po-
topljene v kompaktni sneg kaskade so se trgale iz teme

kot še eno nadaljevanje avtobusnih postaj kot plen
očiščen od spanja rad imam takšno glasbo v njej

se opustoši denar rad imam takšno glasbo teorije snega
ki potopijo temni zvok kontinentalne zavese narave

nekakšna brezzvočna nebesa ozvočena s tišino
ki se razprostirajo v daljavo kot fantastične in neodvisne

plaže kot globoka molitev naključne večerne družbe
takšno glasbo ljubim nasploh je ne sovražim v nobenem

utelešenju razen včasih ko se pohlevni ljudje v njej izrabljajo
v svoji tankčutnosti v nejasnih kalvarijah za vsakdanjo rabo

nikamor me ne vodi izmišljeno podzemlje
temni zvok zaporov fantomski vlaki uglašenosť

z nočjo in visokimi stekli nikamor New York
New Orleans San Francisco posvojena Evropa

z Ericom Dolphyem sem na kosilu za mestom
je zrak razpršena svetloba oči dihajo srebrno

pajčevino nevidnih zvonov slepa okna se spominjajo
tistih ki veliko razmišljajo med napadi histerije

jeva čokolado to ni samo tehnika sneženje
šibkih argumentov je tudi temni zvok predpriprava

na glasbo poraba tišine & časa & harmonije
med napadi histerije jeva čokolado da čuva

najino melodično inteligenco letala gradijo dimne
zemljevide nad nebotačniki sonorne črte zahoda

zvok motorjev bo obarvan belo nepredstavljam
kanibalizem zraka rdeče spoštujmo čas & harmonijo

& melodično inteligenco vsi govorijo tri jezike
razsipen veter govori še več jezikov in hodi

sproti odigran po podu po vodi po sobah
dvojnih ekspozicijah večera nevznemirjen fizičen medij

stilizirano ravnotežje pojutrišnjega dne pritrjeno
na hipne sonate vsakdana ulice čutijo dinamično srce

nebeškega stroja Eric Dolphy živi skrivno življenje
v temenem zvoku jesen je tu v mestu lampijonski

požar kolaž veselih krikov in dišečega listja
avtomobilska godba je naselila pritličja & terase

& parke & odrevenelo tesnobo vse podobe smrti
so retuširane ne zanimajo nas popolnost obtožujemo

s hrupnimi grožnjami temnimi zvoki glasovi podzemskih
voda opustošene nebeške ravnine še vedno izžarevajo

red ne zanimajo nas do štirih smo na kosilu po
četrti v pričakovanju večernega šepetanja vodometov

ure so kompasi včasih pokažejo temni zvok
smer klasike prizanesljivo stalno bogastvo

Gymnopedie kot golota zjutraj okus zlata brez
preteklosti osenčeno tuje poreklo levantinec sem

sam med kamšini sam med morji in priobalnimi
pasovi puščava je zrcalna slika miline in vsi

znanci so še živi skoraj sodobniki stkani iz hašiša
in mesečine malo govorimo bolj kadimo bolj

smo na absintu in poeziji ob torkih zvečer mečemo
kocke ob nedeljah opoldne smo na otoku Grande Jatte

Bog nam je podaril veličastno negibnost počitnice
proste ure mali parniki namesto nas prelistavajo

strani debelih romanov življene je sladko ženske
pokončne pod sončniki čuvajo marmorno polt

in zelene oči ženske leno zleknjene po travi
povsod v mlečni opoldanski svetlobi predejo

nevidne antene topla sapa enekomerno priši
po zaprtih vekah in gladkih površinah vetra nedelje

organizirajo svetle ambiente & napade arabesk in vonjev
jukstapozicije prihodnosti so sladke življenje sladko

tudi ob nedeljah se poezija piše z besedami govori
brkati mojster tudi ob nedeljah ima glasbeno delo

strukturo formo metodo in lastne zvoke govori
mojster gobar iz prihodnosti Beethoven je dele

kompozicije definiral s harmonijo mi hočemo da
so definirani s trajanjem v času zvoki in tišine

tišine in zvoki trajanja v času prostor za prisluškovanje
dihanju in krvi kratko nepretenciozno udarjanje

sprehajalne palice ob popoldanski zlati tlak
komponiranje v duhu na sprehodih v sanjah

vračamo se z otoka Grande Jatte s sabo nosimo
podarjeno božjo negibnost in ženske glasove

na temno plave nebesne negative so narisane vitke
okončine dreves raztakajo se visoko v zraku

pomlad je tu v polnem naletu se preoblači
v poletje vračamo se z otoka Grande Jatte naša

podzavestna osnova je veselje zvoki in tišine
zlata zrna temnega mrmranja noči bradati samotar

s pomočjo nerodne geometrije podpira nebo
v Provansi Michel Legrand je raztegnil medprostore

v temnih zvokih blede ugašanje dneva se zrcali
tudi v glasbi poštar Roulin bo prišel jutri

točno ob devetih točno ob devetih težek
kakšnih 50 milijonov \$ 50 milijonov \$\$\$